

politiske Situation her i Salen for Diebliffet er i høi Grad uklar. Jeg kan ganske tiltræde de Bemærkninger, som igaar bleve gjorte af det ærede Medlem for Præstø Amts 6te Valgtreds (Woffen), og jeg indrømmer i Sovefsagen Alt, hvad der i Dag blev sagt af det ærede Medlem for Rolding (Berg), men uagtet der i disse ærede Medlemmers Udtalelser var Antydninger, som i og for sig selv havde Opfordring nok, forekommer det mig dog, at det, som ligger mig paa Hjerte, bør have et bestemtere Udtryk, som jeg derfor vil forsøge at give det. Jeg vil sige, at jeg tror neppe, at noget Medlem i denne Sal overhovedet taget er fredeligere stemt som Folkerepresentant end jeg, men paa den anden Side vil jeg ogsaa sige, at jeg som Folkerepresentant ikke giver mit Goble bort uden at faae en Åre for det, og jeg kan derfor paa ingen Maade indlade mig paa at tage Situationen saaledes uden videre, som om Freden var sluttet, og at der nu ikke stod Andet end Omfavnelsen tilbage; derpaa kan jeg virkelig ikke paa nogen Maade indlade mig. Jeg veed meget vel, at det heller ikke har været de nævnte ærede Medlemmers Hensigt at betegne Situationen som en saadan; det har jeg ikke villet hentyde til, men det er fra mit eget Synspunkt, jeg ser Forholdet. Man har benævnet den nærværende Regjering som en ny Regjering, men jeg maa dog virkelig holde fast paa, at den nuværende Regjering har en bestemt historisk Sammenhæng med den foregaaende, ikke blot derved, at der sidder Medlemmer i den nærværende Regjering, som ogsaa sad i den foregaaende, og som have deltaget i dennes Handlinger og Udtalelser, men ogsaa derved, at det fra den anden Side af Pressen, som har støttet det foregaaende Ministerium, udtryffeligt er udtalt, at det nærværende Ministerium fra den Side blev betragtet ikke blot som en Kombination men ogsaa ligefrem som en Konsekvens af det foregaaende. Dernæst er det til Overflod udtalt af den foregaaende Regjering, at man forudsatte som en ligefrem Selsølgelse, at, naar Hans Maj. Kongen gif ind paa at antage en ny Regjering, vilde den ikke blot være en Fortsættelse af den foregaaende, men endog en kraftig Fortsættelse for yderligere at, jeg vil ikke bruge det stærke Ord „knuse“, men dog at overvinde og tilintetgjøre den radikale parlamentariske Modstand. Naar man har saadanne Kjendsgjerninger liggende bagved den nærværende Regjering, og naar man dertil føier, at der hverten i de indtil nu fra Regjeringens Side forelagte Lovforslag eller i Budgettet i mine Dine findes et eneste Spor af en større Smødekommun hos denne end hos den tidligere Regjering, forekommer det mig, at det er meget i Utide at slaa sig til Ro med, at der nu er Fred og ingen Fare, at man nu ganske rolig kan omfavne hinanden og sige: Lad os nu være glade; der er ingen Ting i Veien. Jeg kan, som sagt, ikke dele denne Betragtning. Jeg nærer nu vel ikke nogen fangvinst

Zorhaabning om, at mine Ord skulde kunne fremkalde en bestemt Erklæring fra det nærværende Ministerium eller en eller anden bestemt Handling af det, saaledes at man kunde sige, at der forelaa en eller anden Kjendsgjerning for, at dette Ministerium havde opgivet den omtalte Tilintetgjørelse af dette Things Hiertals Magt og Stilling; men jeg vil dog have Lov til at sige, at det, for saa vidt den nærværende Regjering virkelig ikke vedkjender sig den forrige Regjeringens Villie til at tilintetgjøre og overvinde Hiertallet i dette Thing, vilde være det eneste Korrekte, at den paa en eller anden Maade lagde denne Hensigt for Dagen. Der kunde da altid være Tale om, enten stiltiende eller paa anden Maade at lade en fredelig Stemning have Overvægten; men paa anden Maade kan jeg i det Mindste ikke finde mig betrygget. Jeg skal imidlertid ikke forfølge denne Lantegang videre; jeg skal kun, til hvad der allerede er sagt, lægge et Ord ind for, at den Dag maa snart findes at være . . . (Flere Stemmer: Oprunden!) De Herer behøve ikke at gjøre sig nogen Umage med at lægge mig Ordene i Munden; jeg har maasse mange flere end de; i alt Fald er det sikkert, at der er adskillige Medlemmer, hvis Skjøn ikke er mit; i den Henseende puffer jeg helst at følge min egen Desfin. Mon ikke den Dag snart skulde være kommen, da der blev givet den danske Repræsentation Meddelelse om Rigets Forhold til Udlandet. Det forekommer mig virkelig at være overordentlig trykkende og mere, end selve Forholdet medfører, at der År for År ikke gjøres os en eneste Meddelelse fra Regjeringens Side om Rigets Forhold til Udlandet, ikke fordi dette skulde være saa vigtigt med Hensyn til andre Lande, men fordi det er overordentlig vigtigt med Hensyn til vort eget Land. — Efter disse almindelige Bemærkninger skal jeg gaa over til nogle særlige Punkter, som til min Forundring hidtil ikke ere komne paa Dmtale. Det ærede Medlem for Svendborg Amt 6te Valgtreds (G. Peterfen) udtalte sin Forundring over og yttrede, at Enhver maatte forundre sig over at se en almindelig Kommunkale budgetteret til 13,000 Kr., men hvad siger det ærede Medlem og andre ærede Medlemmer da om, at der til en Sovefsbygning paa Bøggildsgaard er begjært ikke mindre end 38,000 Kr.? Det oplyses i Anmærkningerne, at denne lille Skole i Almindelighed har 30 Elever; men at Elevantallet et enkelt År er steget til 40. Dette lille Institut er Statsieendom, og denne Statsieendom er kommen i en saa forfærdelig Tilstand, at Beskrivelsen deraf næsten er et Sideestykke til den ynkelige Beskrivelse, der i Fjor blev givet os over Soldaternes Sygehus i Aarhus. Skolestuen er fugtig, lavtliggende og attfør lille, Spisestuen er for lille, og Sovesalen er i en saadan Tilstand, at Sengene findes anbragte ovenpaa hinanden. Jeg erkjender, at dette er en lille Sag, men den har givet mig Stof til adskillige Betragtninger.